

Galina Punkkinen

Hän ei hoitoa halua

Omaishoitajan päiväkirja

Hän ei hoitoa halua

Omaishoitajan päiväkirja

Galina Punkkisen julkaistut teokset:

- *TOMSK Sieluni kehto* (2019 BoD)
- *Leningradini monet kasvot* (2019 BoD)
- *Siperian sieluni Suomessa* (2019 BoD)
- *Taavetin koulu Galinan silmin* (2020 BoD)
- *Maailman puita - Деревья вселенной - Trees of the universe* (2020 BoD)
- *Galina-Malina* (BoD 2020)
- *Oodi luonnolle* (BoD 2020)

Venäjällä julkaistut teokset,

Pietarin Kirjailijaliiton Kustantamo 2020:

- *Урок испанского (Espanjan oppitunti)*
- *Найди мой камень (Löydä minun kivi)*
- *Стихи из Ленинградских блокнотов*
(*Runoja Leningradin ajan lehtiöistä*)

Kiitoksen sana tästä OMAISHOITAJAN päiväkirjan julkaisusta kuuluu Kirsi Komulaiselle. Kiitos hänen ennakkoluulottomasta, ja suvaitsevasta suhtautumisesta minun avoimiin mielenilmaisuihini. Kiitos hänen valmiudestaan tehdä yhteistyötä, kun koronatiedotteet painavat mieltä päivittäin alas...

Galina Punkkinen

Hän ei hoitoa halua

Omaishoitajan päiväkirja

© 2021 Galina Punkkinen

Kuvat: Galina Punkkisen kotialbumi, Marja-Liisa Nurkka

Kannen kuva: Pekka Punkkinen

*Runojen käännökset: Julia Nikitenok, Anne Vanha-Similä,
Galina Punkkinen*

Toimitus ja taitto: Kirsi Komulainen

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-804-346-1

Omistettu rakkaalle aviomiehelleni Pekalle

Esipuheen asemesta tunnustus:

”Tulin katsomaan kapitalismia” – Näin vastasin, kun kysyttiin: Miksi tulin Suomeen, kun olin haasteltavana Suomen kansalaisuuden hakemisen yhteydessä.)

Galina Punkkinen

12. - 18.3.2000

KUKA OLEN JA MIKSI KIRJOITAN

12.3.2000

Pöytä on tyhjennetty, vihdoinkin viimein, kaikenlaisista tarpeellisista ja tarpeettomista papereista. Kirjoituskone on nostettu kaapista, pyyhitty pölystä ja asetettu kirjoituspöydälle. Ajatus kotitehtäväksi annetusta kirjoituksesta ei lähde mielestä, ei anna rauhaa. Tiedän, että pitäisi kirjoittaa, mutta en voi.

Miksi minun on näin vaikeaa nyt pukea ajatuksia sanoiksi?

Onko syy aiheessa: Kuka olet ja miksi kirjoitat? Onko syy, tai pikemminkin tekosyy, halussa jälleen kokeilla onnea Formula 1:n Melbournessa pidettävien aika-ajojen ennustuksessa? Siitä huolimatta, että monen monta kerta olen tehnyt päätöksen lopettaa tuskaa tuottavan veikkaamisen, joka vie aikaa, rahaa, joka hermostuttaa ja jännittää. Kaikkine inhottavine piirteineen ajatus kuitenkin taas houkuttelee, kutsuu mahdollisuudella tehdä mahdottomasta mahdollista, nähdä tulokset etukäteen, aavistaa, ennakolta arvata, uskoa ja luottaa omaan intuitioon, alitajunnan voimaan. Kun kerran on kokenut ilon oikeaan osuneesta aavistuksesta F1:ssä, on vaikea kieltäytyä tästä houkuttelevasta halusta kokeilla onnea uudestaan.

14.3.2000

Australian Formula 1-kilpailut on jo ajettu, onnetar hymyili Ferrarille ja tunteiden myrskyni laantui taas kerran, kuten myrskyjen jälkeen yleensä käy.

Kysymys – kuka olet? - on yksinkertainen kuin sana ”mama”, äiti, mutta vastaus on vaikea ja monimutkainen kuin itse Elämä. Kuka minä itse asiassa olen? Olen miettinyt sitä yöllä, miettinyt päivällä ja mietin sitä nyt, kun on saatava aikaiseksi vastaus nopeasti tälle pape-riarkille. Minun ”minuna” pysyvä suureen on vain nimeni Galina, kaikki muut minuun liittyvät suuret ovat muuttuvia. Kyllä, voisin sa-noa, että minäni joka ikisenä sekuntina, tuntina, päivänä ja vuotena muuttuu ja saa uusia ominaisuuksia. Syy lienee siinä, että venäläisillä, kuten yleensä slaaveilla, kasvot ovat kuin kirjan avoimet sivut, tunteilla kirjoitetut.

Siis: Kuka olen? Miten vastata tähän kysymykseen? Maassani, Neuvostoliitossa, missä olen syntynyt ja mistä olen tullut tänne Suomeen, olen lukenut kahdesta tavasta arvostella ihmistä. Ensimmäinen tapa on ”sanan ja teon yhteys” (Lenin), toinen menetelmä on Leo Tolstoin, jonka tunnetuin romaani lienee ”Sota ja rauha”. Pietarin Mariinski-teatteri esitti ensimmäisenä maailmassa samannimisen oopperan Prokofjevin musiikilla. Tämän oopperan 11.3.2000 ollut ensiesitys jää Mariinski-teatterin, Venäjän ja Englannin historiaan. Mistä syystä myös Englannin historiaan? Siksi että Englannin pääministeri Tony Blair oli ensimmäinen ulkomaalainen päämies, joka sai kutsun Venäjän tulevalta pre-sidentiltä, Vladimir Putinilta. Sodan ja Rauhan ensiesitys on unohtumaton Pietarin Mariinski-teatterille, koska katsomossa olivat Venäjän presidentin virkaa tekevä Vladimir Putin puolisoineen, Englannin pääministeri puolisoineen ja Venäjän nykyinen poliittinen kerma.

17.3.2000

Teatteriaukio, jolla sijaitsee entinen Kirovski, nykyinen Mariinski-teatteri ja sitä vastapäätä oleva musiikkikorkeakoulu tulevat ikuisesti

muistamaan kunniavieraiden varjot ja ihmettelemään näkymätöntä, mutta vaarallista hirmuvihollista, jota vastaan olisi valmis hyök-
käämään paljaalla silmälläkin. Näkymätön, silti sanoinkuvaamattoman
tehokas ja salamannopea kaarti.

Mutta olen poikennut aiheesta ja yritän palata siihen, eli
Tolstoin ehdottamaan kolmiyhteisyyteen, tarkemmin sanottuna
kanssakäymisen kolmiyhteisyyteen, joka on eräänlainen kriteeri tai
mitta ihmistä luonnehdittaessa ja kuvatessa.

Minkälaisesta kolmiyhteisyydestä, triadista, sitten on kyse?

Tolstoin mukaan ihmisestä antaa parhaimman kuvan hänen
suhtautumisensa

- itseensä
- työhön
- muihin ihmisiin.

Onko minulle nyt apua näistä mittareista, kun kerron itselleni
ja teille, kuka olen. Luulisin, että terveen järjen näkökulmasta ne voi-
sivat auttaa, mutta jokin estää minua käyttämästä niitä. Suostuminen
kertomaan ihmisestä tämän triadin perusteella olisi merkinnyt samaa
kuin muotokuvan maalaaminen vain kolmella eri värillä. Minä-kuvan
rajoittaminen triadiin olisi ollut kuin pelkkä muotokuvan
kehystäminen. Vaikka mieleni tekisikin noudattaa jo kotimaastani
tuttuja ihmisen kuvaamisen mittareita, ymmärrän etten voi sitä tehdä,
koska en voisi silloin hengittää elävänä olentona, en mahtuisi edes
kirjallisen neron ehdottamiin kehyksiin. Ajattelevaa ihmistä on
mahdoton rajata kehyksillä, vaikea maalata kaavamaisesti, silloin kun
hän elää vapaana ihmisenä vapaassa maassa.

18.3.2000

Kaavan, jolla esittelen itseni, haluaisin lainata itselleni ympäröivästä elävästä luonnosta, esimerkiksi puista tai kukista. Siperian sembra (mänty) ja Siperian valkorunkoinen koivu, lumikello ja päivänkakkara alkavat juuristaan, myös minun juureni ovat siperialaiset, Tomskista, minne viime vuosisadan alussa vastoin tahtoaan joutui presidentti Svinhufvud.

Kohtaloni muodostuu monirunkoisesta elämänpuusta, jossa runkoja on tähän asti ollut jo kolme. Mitä tarkoitan? Ensinnäkin lapsuuteni ja nuoruuteni länsisiperialaisessa lumisessa kylässä, onnellisessa ympäristössä, missä omaiset ja heidän tukensa olivat aina lähellä. Sitten lähes 14 vuotta entisen Neuvostoliiton kulttuurin pääkaupungissa, silloisessa Leningradissa. Unohtumattomat vuodet, jolloin haaveet toteutuivat, kasvoin, aikuistuin, kärsin, itkin, mutta myös kirjoitin runoja, työskentelin, rakastin, haaveilin ja väittelin lisensiaatiksi.

Sitten tammikuun 14. päivänä vuonna 1987 tulin Suomeen, jotta omin silmin näkisin, mitä kapitalismi on. Tästä päivästä tuli yksi elämäni juhlapäivistä, jota vietän syntymäpäivän tapaan.

Entä puun lehdet? Niitä ovat matkan varrella olleet muun muassa minun oppilaani, jotka aina ovat olleet enemmän kuin pelkkiä oppilaita, eli joista on tullut ystäviäni.

Siis, kuka olen? En tiedä. Ehkä ihminen, joka haluaa olla onnellinen omalla venäläisellä tavallaan, jonka mielestä ei saa olla onnellinen, jos omaan sukuun kuuluvat ihmiset ovat onnettomia.

Käsitys onnesta muuttuu. Tänäpäni olen onnen kukkuloilla jo silloin, kun on mahdollisuus tehdä työtä, tavata ihmisiä, olla eristäytymättä maailmasta ja tuntea tyytyväisyyttä.

Miksi elämäni päivinä välillä olen jossakin yrittänyt jotain kirjoittaa? Sanassa on ollut pelastus kun on ollut murheita, hätää, iloa, yksinäisyyttä. Sanat ovat olleet aseeni, kun minulle läheiset ihmiset, tai minä itse, ovat olleet avun tarpeessa. Kirjoitetussa sanassa on valtaa. Sanottu sana voi joissain maissa olla pelkkää tyhjää puhetta. Siis, kirjoitan varmuuden vuoksi.

Entä täällä Suomessa? Täällä olkoon paperiarkki paras ystäväni. Kiire on kaikilla kaikkialla, vain aloitettu teksti aina odottaa.

GALINA PUNKKINEN ABOUT HERSELF

My motto:

"It is not beauty that will save the world, but love!"

Hello! Good morning! Good evening! Hey!

Let's get acquainted in this virtual space!

I, Galina Punkkinen, live in the town of Taavetty, in Southern Finland. Currently I teach Russian language at the South-Karelia College in the nearby town of Lappeenranta.

My roots.

My roots can be found 20 kilometers from Siberian city of Tomsk, in the village of Arkashovo, where I was born.

My dad, Anatoly Sirotin, returned from the World War II wounded, and my mother, Zinaida Sirotina, presented me to my dad as a gift for his endurance.

However, according to my Finnish husband Pekka, I am not a gift, but a “mistake”. But I am already running a few decades ahead...

MY THREE TRUNKS

SIBERIAN

As soon as my four brothers were born, my parents (my dad had already graduated from the Omsk Veterinary Institute and became a

veterinarian, and my mother was working as a teacher at the Arkashovo school) decided to move to the city of Tomsk.

Tomsk is an old Siberian city, which is over 400 years old and which is famous not only for its wooden architecture, but also for its scientific potential. Let me just remind you that the first Russian Imperial University in Siberia was founded in Tomsk.

In 1962, I graduated from the German special linguistic school #6 in Tomsk, and entered the faculty of History and Philology of the Tomsk State University, where I studied two foreign languages – German and French. In 1968, I received a diploma of higher education, in German language.

After graduating from the University, I taught pedagogy, and then, German language at the Tomsk Polytechnic Institute.

ST. PETERSBURG

In 1972 I moved to St. Petersburg (Leningrad, at that time) and during 1972 - 1975 I was doing my post-graduation study at the Leningrad State University, the Department of Pedagogy and Educational Psychology.

In 1976 I presented my Ph.D. thesis devoted to psychological aspects of teaching in a higher school. But the paths – of me and of my research – turned to be different.

In 1987, I ended up in Finland, while my dissertation was banned from taking abroad, because of its (alleged) importance to the current education reform.

My research, together with about 200 others, laid a basis for the theory of productive education, or acmeology, if to put it scientifically. At those times, acmeology seemed to be very promising, as a direction of psychology that studies the mechanisms of attaining the highest level (akme, in anc. Greek) of personal development and creativity.

While doing my Ph.D. research, after the days of work and study, my young soul was full with poetry. I was pouring out my thoughts and emotions mostly to the written lines, than to people. Also during that period I met many people of art. But my close friends "were flying away over the ocean" and I also began to think about changing my life – inspired by events and people.

FINNISH

This period can be well described with the following expression: "The God works in mysterious ways"...

I couldn't even imagine that I, a girl from the Siberian region of Tomsk, whereto Pehr Svinhufvud (third President of Finland) was exiled yet before the Russian revolution, will be living right in his homeland, in the province of Luumäki, where his house-museum is located.

The administrative center of our province Luumäki, the town of Taavetty, got its name after the Fortress of David, which was built in 1773 by the order of Russian queen Catherina. Perhaps, due to this unique spirit of the place, many Finns here would like to learn Russian.

Now, after almost 20 years, I have not only a family here, but also friends and many acquaintances.

And I think that I was able to master that thorny path that every emigrant is destined to follow. It so happened, that as a fellow immigrant, I had to deal with the problems of my former compatriots and was helping to resolve them. But by helping others, I was helping myself.

In 2006, I was honored – I was nominated as a candidate to the Parliament of Finland from the Green Party. It was my reward and recognition of my successful adaptation in the Finnish society and many thanks to the Finnish people for their loyalty to the immigrants and trust.

During all this time, while living in Finland, I continued to work: as a lecturer at the Technical University of Lappeenranta, then as a teacher of Russian language.

But fortunately, during all these years, my life consisted not only from work, but was also filled with my hobbies and curiosity.

Those helped me to get acquainted with the lifestyle, customs, rules and habits of Finnish people. I learned the peculiarities of their nature and made friends with many of them.

Also, almost all the time, I have been writing something, being a member of our literature group of Kursiivi since 2000. My stories were printed in the Luumäen Lehti newspaper, and my essay "The Russian Soul" – in the Etelä-Saimaa newspaper. I am also a member of the writers' organization PALTTA r.y.

Galina 25-vuotiaana vuonna 1969

Hän ei hoitoa halua - Omaishoitajan päiväkirja kertoo Siperian Tomskista kotoisin olevan venäläisen naisen, sibirjatskan, selviytymisestä Suomessa. Elämänsä aikana Galina on toiminut kielten opettajana Tomskissa, Pietarissa ja Suomessa, mutta kun hänen suomalainen aviomiehensä sairastui, hänestä tuli myös oman Pekkansa omaishoitaja.

Siperialaisena Galina kuvailee avoimesti ja aidosti roolistaan omaishoitajana, joka yrittää kaikin tavoin saada apua ulkopuolisesta hoidosta kieltäytyvälle miehelleen.

Galina käyttää selviytyäkseen omassa synnyinmaassaan ja täällä Suomessa opittuja tapoja ja menetelmiä. Yksi niistä on Galinan lapsuudesta asti ollut ”Kirje”. Hän on apua itselleen tai läheisilleen etsiessään kirjoittanut kirjeitä myös valtaapitäville niin Suomessa kuin Venäjällä, esim. Raisa Gorbatsšovalle vuonna 1989 saadakseen suomalaiselle miehelleen luvan tulla hänen kanssaan silloin ulkomaalaisilta suljettuun Tomskiin.

Omaishoitajan arki on välillä ruusujen tuoksua, välillä kitkeriä kyyneleitä. Hän ei anna periksi. Ja ei voi antaa, koska hänen äitinsä kertoi hänelle viimeisinä sanoinaan: ”Tyttäreni, sinä olit lahja isälle, kun hän palasi sairaana mutta hengissä Stalingradin taistelun jälkeen. Muista Se!”

Galina antaa suuresti arvoa omille Luumäen oppilailleen, naapureille ja kaikille, jotka auttavat häntä hädän hetkellä.

Galina Punkkinen on julkaissut yksitoista kirjaa (runoja ja proosaa), joista kahdeksan on julkaistu Suomessa ja kolme Venäjällä.

